

Förenade målen T-107/01 R och T-175/01 R

Société des mines de Sacilor — Lormines

mot

Europeiska gemenskapernas kommission

”Interimistiskt förfarande — Uppskov med verkställigheten —
Interimistiska åtgärder — Artikel 88 KS”

Beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 11 juli 2002 . . . II-3196

Sammanfattning av beslutet

- 1. Interimistiska åtgärder — Uppskov med verkställighet — Villkor för beviljande — Negativt förvaltningsbeslut — Beslut att inte vidta åtgärder mot en medlemsstat — Sökandens ställning förändras inte genom uppskov — Klagandens intresse av att få till stånd det önskade uppskovet — Föreligger inte (Artikel 39 andra stycket KS)*

2. *Interimistiskt förfarande — Interimistiska åtgärder — Ansökan om att kommissionen skall åläggas att fastställa att en medlemsstat har gjort sig skyldig till fördragsbrott i den mening som avses i artikel 88 KS — Åtgärd som är oförenlig med behörighetsfördelningen mellan institutionerna — Åtgärd som inte är av rent bevarande karaktär — Avslag*
(Artiklarna 39 tredje stycket KS och 88 KS)
3. *Interimistiskt förfarande — Interimistiska åtgärder — Ansökan om att kommissionen skall åläggas att utfärda förelägganden för en medlemsstat som påstås ha underlåtit att uppfylla sina skyldigheter — Begäran i samband med en talan om ogiltigförklaring av kommissionens vägran att fastställa att nämnda medlemsstat har gjort sig skyldig till fördragsbrott — Åtgärd för att åstadkomma verkningar för tredje man i förhållande till förfarandet i målet vid den nationella domstolen — Rätt att utfärda ålägganden som inte tilldelats kommissionen genom artikel 88 KS — Avslag*
(Artiklarna 35 KS, 88 KS, 232 EG och 243 EG)

1. En ansökan om uppskov med verkställighet kan i princip inte framställas mot ett negativt förvaltningsbeslut, eftersom beviljandet av ett uppskov i ett sådant fall inte kan leda till att sökandens ställning ändras. Förstainstansrätten kan alltså inte besluta om uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut att inte vidta åtgärder mot en medlemsstat som påstås ha underlåtit att uppfylla sina skyldigheter, eftersom detta uppskov inte skulle kunna leda till att kommissionen tvingas fastställa det påstådda fördragsbrottet, och sökanden har följaktligen inte något intresse av uppskovet.
2. Förstainstansrätten kan inte ålägga kommissionen att fastställa att en medlemsstat har gjort sig skyldig till ett fördragsbrott enligt artikel 88 KS.

För det första skulle detta nämligen innebära att förstainstansrätten träder i kommissionens ställe, vilket skulle inkräkta på institutionens utövande av sina befogenheter, något som är oförenligt med den kompetensfördelning mellan gemenskapens olika institutioner som upphovsmännen till EKSG-fördraget eftersträvade.

För det andra kan den interimistiska åtgärd som förstainstansrätten med stöd av nämnda artikel kan förordna om endast vara av bevarande natur, vilket inte är fallet vid ett fastställande

(se punkterna 48 och 49)

av fördragsbrott eftersom detta inte utgör en förberedande åtgärd utan den åtgärd varmed förfarandet avslutas.

(se punkterna 52—58)

För det första kan förstainstansrätten nämligen inte besluta om interimistiska åtgärder som inte håller sig inom ramen för det slutliga beslut som kan fattas i målet rörande huvudsaken, i vilket nämnda medlemsstat inte är part.

3. När det vid förstainstansrätten anhänggjorda målet rörande huvudsaken på vilken begäran grundas avser kommissionens vägran att fastställa att en medlemsstat har gjort sig skyldig till fördragsbrott, i den mening som avses i artikel 88 KS, kan förstainstansrätten inte ålägga kommissionen att förelägga den berörda medlemsstaten att upphöra med det påstådda fördragsbrottet.

För det andra innehåller artikel 88 KS inte någon föreskrift om att kommissionen skall vara behörig att föreskriva sådana ålägganden för en medlemsstat.

(se punkterna 59—61)